

Helsinki

Nathalie Pagie bij Boekerij:

De toneelclub

De campus

De Tara en Diego-serie:

Paradijsvogels

Casa Familia

Rio Grande

De Trip

Ijsengel

Noordkaap

Helsinki

Camping Oosthoek

Vuurduivel

Verhalen:

Familieweek Domburg

De grot

Cake

Gekke tante Julla

Kerst in De Eetkeet

Koning van het bos

Nathalie Pagie

Helsinki

De stad wordt geteisterd door een seriemoordenaar.

Wie weet het tij te keren?

Eerste druk 2020
Tweede druk 2022

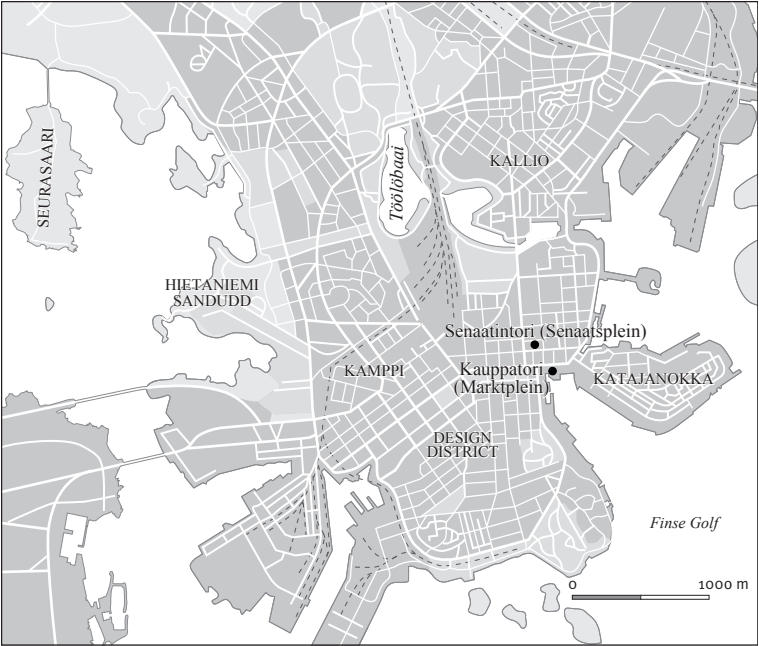
ISBN 978-90-599-0086-8
ISBN 978-94-023-1576-9 (e-book)
nur 305

Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: Shutterstock
Plattegrond: Yde Bouma
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Nathalie Pagie en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*As far as my eyes can see
there are shadows approaching me*
The Alan Parsons Project – 'Old and Wise'

1

Het was lang geleden dat ze zo lang en hard had gerend. Voorovergebogen probeerde Talinn haar ademhaling onder controle te krijgen. Zweetdruppels dropen van haar voorhoofd en wangen omlaag, waarna ze door de zompige oever van de Töölöbaai werden opgezogen. Het had de afgelopen dagen flink geregend; het water stond hoog en raakte op sommige plekken bijna de wandel- en fietspaden die het meer omringden. Ondanks het vroege uur waren er aardig wat wandelaars en joggers op de been. De regenstop had de mensen hun huizen uit getrokken; gehuld in regenlaarzen en windjacks trotseerden ze de zeewind, die vanuit het zuidwesten de zilte geur van de Finse Golf over de stad joeg. Talinn rekte zich uit en keek naar de wandelaars die, voornamelijk in tweetallen, soms met kleine kinderen of een hond, de frisse lucht opsnoeven. Onbewust greep ze naar het kettinkje om haar hals. De metalen hanger voelde kil aan haar vingertoppen. Ze was eenzaam, maar minstens zo vastberaden. Het was haar eigen keuze geweest. Als ze het zelf niet had doorgezet, woonden ze nu nog in Parijs. In het piepkleine, knusse appartement van Yann. Zonder tuin, balkon of keuken, maar recht boven de lekkerste bakkerij in de Marais en op loopafstand van haar werk. Het was een droom geweest waarvan ze met pijn in haar hart afscheid had genomen, maar het kon niet anders.

De verhuizing naar de Finse hoofdstad had meer tijd in beslag genomen dan verwacht. Het huis dat haar nieuwe werkgever be-

schikbaar had gesteld zou gemeubileerd opgeleverd worden, maar meer dan een bank en eethoek beneden en een twijfelaar en kledingkast op de eerste verdieping hield dat kennelijk niet in. Yann had het meteen grondig aangepakt: hij kocht planken voor een nieuwe vloer en liet een deel van zijn meubels uit de opslag in Parijs alsnog verschepen. De container zou volgende week aankomen. Ze hadden net gordijnen opgehangen en de keuken bevoorraadt toen Yann bericht kreeg dat zijn opdracht was vervroegd. Een wijziging in de plannen bij National Geographic, waarvoor hij als freelance reisfotograaf vaker op pad was geweest, maakte dat hij half oktober al naar China moest, in plaats van begin november. De paar dagen die hun samen restten brachten ze voor de houtkachel door. Tussen de opgestapelde eikenhouten planken en de onuitgepakte dozen was het verre van gezellig in huis, maar buiten plensde het en zolang Yann nog niet weg moest, keek Talinn met liefde door de rommel heen. Ze lazen wat, speelden een spelletje en beperkten zich in hun gesprekken tot zijn opdracht en haar nieuwe baan. Het belangrijkste onderwerp, de enige reden waarom ze hier zaten en niet in Parijs, werd doodgezwegen. Talinn gunde het zichzelf die laatste dagen haar kop in het zand te steken en zoals zo vaak voelde Yann dat aan. Hij hield zijn mond en had haar lief.

Hij was gisteren pas vertrokken en toch leek het een eeuwigheid geleden. De eerste nacht alleen in bed had ze slecht geslapen. Op weg naar de wc stootte ze in het donker haar enkel hard tegen een stapel planken en van de kom havermout die ze als ontbijt had warmgemaakt, kreeg ze maar een paar happen weg. Zonder Yann voelde het huis nog leger aan dan het door de schaarse meubilering toch al was. Ze had zich voorgenomen op haar eerste dag alleen te gaan hardlopen om de stad te verkennen, zoals ze dat bijna twee jaar geleden ook in Parijs had gedaan.

Maar toen ze op sportschoenen de deur achter zich dichttrok, voelde het eerder als een vlucht uit huis dan als een ontdekkingsreis. De eerste kilometers had ze amper om zich heen gekeken, ze spurte steeds harder door de straten van schiereiland Katajanokka, via de markt en het Senaatintori langs het centraal station richting het noorden en pas toen ze het blauwe water van de Töölöbaai zag, kwam ze weer bij zinnen. Ze sprintte door tot ze aan de noordkant van het meer stond en haar keel aanvoelde als schuurpapier.

Dit kon het begin zijn, bedacht ze, hijgend. Het idee benauwde haar en ze kneep haar ogen stijf dicht. Morgen begon ze aan haar nieuwe baan en zat ze dicht bij het vuur dan ooit. De kans op succes was minimaal; voor hetzelfde geld draaide dit avontuur uit op een finale mislukking. Hoe ze dan verder zou moeten, wist ze niet, maar dat gold in feite al jaren: ze zat gevangen in een verstikkend vacuüm dat een gelukkig, of zelfs een normaal leven, in de weg stond. Dit risico wilde ze nemen, ze had geen andere opties meer. De eerste stap was al gezet: ze was hier. De volgende kwam morgen. Dit moest het begin zijn van een leven in vrijheid, zonder de loodzware last van het verleden op haar schouders.

De spanning in de onderzoekkamer van politiebureau Malmin, in de noordelijk gelegen wijk Kallio, was te snijden. Drie paar ogen staarden onafgebroken naar de pijlpunt in Arvo Virtanens knuist. De man liet zijn indrukwekkende torso licht vooroverhellen, blies langzaam uit en bewoog zijn hand drie keer geconcentreerd voor- en achteruit. Na de derde keer liet hij de pijl los en bijna direct daarna stootte hij een oerkreet uit.

‘Het zal niet waar zijn, hij flikt het verdomme alweer!’ Quasi geïrriteerd noteerde Mikko Lindholm ‘180’ op het whiteboard naast hem.

Met een tevreden grijns trok Arvo drie pijlen uit het dartbord aan de muur. ‘Deze wereld kent winnaars en verliezers, maat, en je bepaalt zelf aan welke kant je staat.’ Hij wreef nonchalant door zijn blonde baard en gaf de pijlen aan een oudere heer in het gezelschap. ‘Uw beurt, meneer de officier, en als u nog kans wilt maken op de overwinning, is er een verdomd hoge score nodig.’

‘Zeg maar gerust een wonder,’ antwoordde de grijsaard lachend. Hij maakte een afwerend gebaar en rechtte zijn rug. ‘Ik stop ermee, mannen, het was me een waar genoegen, maar ik keer huiswaarts.’

‘Kom op, Salomon, we kunnen deze leg nog winnen,’ protesteerde Mikko. Hij wees met de stift in zijn handen naar het scorebord. ‘Zo ver achter liggen we niet. Je laat die fles Finlandia toch niet weer naar Arvo en Joonas gaan?’

‘Als het je om de wodka gaat, ben je meer dan welkom bij mij thuis. De voorraad past bijna niet meer in de kelder.’ Salomon Rinne pakte zijn mantel van de kapstok en trok hem aan. ‘Maar dat doen we een andere keer. Het loopt tegen middernacht, het weekend is bijna voorbij. Met een nieuwe week voor de boeg moet ik mijn energie sparen. Oude mannen zoals ik hebben hun slaap hard nodig.’ Hij wees met zijn wijsvinger naar de anderen. ‘Dat voelen jullie nu nog niet, maar er komt een dag dat jullie me gelijk moeten geven.’ Hij stak zijn hand op en verliet de ruimte.

Arvo keek hem na en schudde zijn hoofd. ‘Die ouwe kan goed acteren. Het zou me niets verbazen als hij op weg naar huis nog langs het casino gaat.’

‘Natuurlijk niet, de helft van de clientèle daar heeft dankzij hem in de bak gezeten,’ schamperde Joonas Nieminen. De gedrongen man met de getinte huid die zijn Samische roots verried, moest zijn gezicht heffen om de boomlange Arvo te kunnen aankijken.

Die trok een grimas en legde een hand op zijn kruis. ‘Aan de achterkant leidt de brandtrap linea recta naar de dames op de eerste verdieping. Verrekte handig als je omhoogzit en geen zin hebt om bekenden tegen te komen.’

‘Wie zegt dat hij omhoogzit?’ vroeg Joonas.

‘Hij misschien niet, maar ik wel! Die ouwe heeft me op een idee gebracht.’

Arvo en Joonas lachten hardop, maar Mikko deed niet mee. Van de drie mannen was hij de enige die vanavond dienst had en hij zag zijn collega’s, die ieder hun eigen redenen hadden om van huis te zijn, niet graag vertrekken. Hij gebaarde naar de pijlen in Arvo’s hand. ‘Geef die maar aan mij. De wedstrijd is nog niet afgelopen, al laat mijn medespeler me in de steek. Misschien gaat het me in mijn eentje zelfs beter af.’

Arvo keek Mikko laatdunkend aan, deed net of hij de pijlen aan hem wilde geven, maar trok op het laatste moment zijn hand terug.

Voordat Mikko kon protesteren, rinkelde luid een telefoon. Omdat de anderen duidelijk geen aanstalten maakten de telefoon op te nemen, liep Mikko naar zijn bureau. Hij luisterde even en hing weer op zonder een woord gesproken te hebben. Terwijl hij zijn jack van zijn bureaustoel trok, wenkte hij zijn collega's. 'Dat was Turunen, hij vermoedde al dat jullie ook hier zouden zijn. We moeten weg.'

'Hoezo? Waar gaan we heen?' Aan de ernst op Mikko's gezicht zag Joonas dat het menens was. Hij tastte in zijn broekzak en vond zijn autosleutels. 'En waarom belde Turunen zelf? Dan moet het iets bijzonders zijn.'

Mikko knikte en sprintte naar de gang. 'Ik begreep niet precies wat hij zei, maar hij belde vanuit het metrostation, daar moeten we naartoe. Rijden jullie samen, dan pak ik mijn eigen dienstwagen.'

Joonas en Arvo renden met grote passen achter hem aan. 'Wat snap je niet? Wat is er aan de hand?'

Mikko trok de voordeur van het bureau open en snelde naar de rij politieauto's op de parkeerplaats aan de zijkant van het pand. 'Er is een man gevonden, vermoord.' Hij klikte het portier open en staarde over het dak van de auto naar zijn collega's, drie wagens verderop. In het helle schijnsel van de gevellampen aan het politiebureau lichtte zijn gelaat bleek op. 'Hij schijnt te zijn opgehangen... aan de Wortels van de Stad.'

3

Hoofdcommissaris Tov Turunen had in zijn lange loopbaan bij de hoofdstedelijke politie meer dood en verderf gezien dan hem lief was. Het had hem gehard en er was weinig waarvan hij nog echt schrok. Maar bij de aanblik van het lichaam in de hal van het metrostation, diep onder Kamppi, het kolossale gebouwencomplex dat onder meer het grootste warenhuis van het land huisvestte, waren zijn nekharen acuut overeind gekomen. Al voordat de dertig meter steile roltrap hem naar beneden had gebracht, had hij de plas bloed gezien, midden in de hal. De agent die de wacht hield stond er met zijn rug naartoe, schijnbaar niet genegen het tafereel achter zich te aanschouwen. Zodra hij de commissaris in het oog kreeg, liep hij hem tegemoet. Turunen keek langs hem heen en voelde een kilte door zijn lijf trekken. Snel focuste hij zich op het gezicht van de nog jonge diender, die zichtbaar van streek was: zijn pupillen waren sterk vergroot en hij klemde zijn lippen stijf opeen.

‘Goed dat je dit rechtstreeks aan mij gerapporteerd hebt,’ zei de commissaris, ‘waar is de man die het lijk gevonden heeft?’

De agent wees op een glazen wand in de verte. ‘Die drinkt koffie in de personeelsruimte van het busstation. Het is een bewaker, zijn nachtdienst was net begonnen toen hij het lijk zag hangen. Hoesseini is bij hem en heeft zijn telefoon in beslag genomen, zoals u aangaf. Er kwam amper een woord uit toen we hem hier aantreffen, maar hij beaamde wel dat hij behalve de politie niemand heeft gebeld.’

‘Mooi. Dit houden we zo lang mogelijk stil, ik wil niet dat de pers hier lucht van krijgt.’ Turunen keek op zijn horloge en dacht een paar tellen na. ‘Neem hem mee naar het bureau en zet hem in een verhoorkamer, hij mag niet bellen of anderen spreken totdat ik het zeg. En het station gaat vandaag niet open, verzin maar een stroomstoring, niemand komt hier binnen en er rijden tot nader order geen metro’s of bussen. Helder?’

De agent knikte en maakte aanstalten om weg te lopen, maar bedacht zich. ‘Ik weet niet of het belangrijk is...’ Nerveus wees hij over zijn schouder. ‘Maar eh... het viel me op dat hij aan een blanco bord hangt, zonder tekst erop. Voor zover ik het kan zien, tenminste... voor en achter het hoofd.’ Hij kokhalsde en sloeg snel een hand tegen zijn mond.

Na een knikje van Turunen maakte de jonge diender zich haastig uit de voeten. Langzaam en met zijn blik naar de grond gericht liep de commissaris in de richting van het lichaam dat bewegingsloos in de ruimte hing. De enige beweging kwam van de druppels bloed die langs de broekspijpen en schoenen naar beneden dropen en de plas op de vloer deden rimpelen. Turunen zette zich schrap en keek naar boven. Bijna de gehele voorzijde van het lichaam was rood gekleurd. Grote delen van de spijkerbroek, de hoody en de sneakers glommen van het donkere vocht en ook de randen van het openhangende gewatteerde spijkerjack hadden zich volgezogen. Het moest net gebeurd zijn, besefte Turunen, die met een mengeling van shock en fascinatie het hoofd van het slachtoffer bestudeerde. Hoewel de agent hem telefonisch al gezegd had hoe de man bevestigd was, had hij toch ook een strop verwacht, zoals bij de eerdere ophangingen die hij in zijn carrière had gezien. Dit keer ontbrak de strop. Tot afgrijzen van de commissaris was het hoofd horizontaal gespietst aan een puntig bord aan het plafond. Het bord stak in de achterzijde

van de schedel en kwam aan de voorkant weer naar buiten – de ogen en neusbrug volledig doorboord door de Wortels van de Stad.

Het kunstwerk van Otto Karvonen sierde het plafond van de metrohal al enige jaren en bestond uit zeven kristalvormige formaties, opgebouwd uit meer dan zevenhonderd aluminium wegwijzers die dwars door de aardbodem leken te steken. Op de borden waren de plaatsen van herkomst van de inwoners van Helsinki afgedrukt, waarmee de kunstenaar verwees naar het internationale karakter van de multiculturele stad. Het ontwerp was vanaf de onthulling een eyecatcher geweest, maar Turunen wist dat hij er nooit meer onbevangen naar zou kunnen kijken. Hij draaide zich om en wachtte onderaan de roltrap op zijn team.

Het eerste telefoontje nadat hij de melding had binnengekregen was naar forensisch rechercheur Heikki Koskinen geweest, die al in bed lag, maar beloofd had zo snel mogelijk aanwezig te zijn, wat inhield dat dat nog minstens een uur zou duren. Koskinens trage tempo zat Turunen al langer dwars, maar dat nam hij om twee redenen voor lief: ten eerste was de man een kei in zijn vak, op een scherper oog voor detail had de commissaris nog nooit iemand kunnen betrappen. Daarnaast stelde Koskinen geen vragen; hij voerde zijn taken naar beste vermogen uit, gaf desgewenst zijn mening of advies en daar bleef het bij. Dat was prettig, vooral gezien de samenstelling van de rest van het team: rechercheurs Arvo ‘de Viking’ Virtanen en Joonas Nieminen, het onafscheidelijke duo, beten zich geregeld zo vast in een zaak dat ze letterlijk niet rustten voordat de onderste steen bovenkwam. Slaapgebrek en een overdosis adrenaline en cafeïne hadden de rechercheurs geregeld tot pitbulls getransformeerd, die er niet voor terugdeinsden aan te vallen. Beide mannen hadden er een

handje van de grenzen van het toelaatbare op te zoeken. Er stonden dan ook meerdere schorsingen op hun naam.

Mikko Lindholm was uit ander hout gesneden, de Zweed had een opgeruimd en zachtaardig karakter. Hoewel hij geen rechercheur was maar slechts agent, stond hij te boek als de beste researcher van het team. Bovendien was hij in staat invalshoeken te kiezen die misschien minder logisch leken, maar die wel leidden tot een doorbraak in een onderzoek. Afhankelijk van de aard van een zaak konden agenten van deelkantoren worden bijgeschoven, maar deze vier mannen vormden de harde kern van het team Zware Delicten van bureau Malmin.

Naast Turunen zette de roltrap zich met een paar hoge pieptonen in beweging. Hij keek omhoog en zag zijn twee rechercheurs de trap af rennen, in hun kielzog gevolgd door Mikko Lindholm. De gretigheid die ze uitstraalden herkende hij uit zijn eigen beginjaren en heel even gleed er een milde glimlach om zijn mond.

Met haar handen in haar zakken bestudeerde Talinn het whiteboard aan de muur van de kantoorruimte die ze zojuist was binnengeloodst door een agent met een telefoon aan zijn oor. Gebarend dat ze moest gaan zitten, was hij weggegaan, om even later terug te komen met een beker lauwe koffie, die ze op een dossierkast had gezet. Nu stond ze tussen twee rommelige bureaus te wachten en staarde ze naar drie foto's van een hangend lichaam met een doorboord gezicht. Het viel haar op dat de foto's met een groothoeklens waren genomen, wat haar bevreedde, en met haar ogen licht toegeknepen liep ze dichterbij het bord toe om de details van het tafereel beter te kunnen aanschouwen. Op de eerste foto was het hele lichaam afgebeeld, daarnaast hing een close-up van het toegetakelde gezicht en de derde plaat toonde een deel van de achterzijde van het hoofd, waar de schedel geopenetreerd werd. Voor dat laatste shot moest de fotograaf op een trapje hebben gestaan, zag ze. Ze stapte weer achteruit om te lezen wat er onder en naast de foto's op het bord geschreven was, maar werd daarvan weerhouden door een hand die haar ruw bij de schouder greep en omdraaide.

‘Wie ben jij en wat doe je hier?’ Na de nacht in het metrostation en het ochtendoverleg met Turunen waarvan hij zojuist gefrustreerd was weggelopen, was Arvo Virtanen hondsmoe. Adrenaline en koffie hielden hem overeind, maar hij was hard aan een paar uur slaap toe en een stevig maal zou ook geen overbodige luxe zijn. ‘Wie heeft je binnengelaten?’

Zonder haar handen uit haar zakken te halen keek Talinn naar Arvo op. ‘Laat me los.’ Ze zei het zacht, maar uit haar blik sprak zo veel overtuiging dat Arvo haar schouder losliet. Daarop liep Talinn langs hem heen naar de deuropening, waar ze de gang in spiedde. Toen ze niemand zag, richtte ze zich weer tot Arvo, die haar argwanend in de gaten hield maar geen poging leek te doen haar opnieuw vast te pakken. ‘Ik ben Talinn Ilves, ik kom hier werken en je collega aan de balie heeft me binnengelaten.’ Ze sloeg haar armen over elkaar en trok haar wenkbrauwen licht omhoog.

Arvo zuchtte geërgerd en wees naar rechts. ‘Heeft hij je niet verteld dat schoonmakers zich moeten melden in de kantine?’ Even leek hij te twijfelen. ‘Of kom je soms voor de administratie? Dan moet je naar links. Hier heb je in ieder geval niets te zoeken.’ Hij liep naar haar toe, duwde haar resoluut voor zich uit het kantoor uit en trok de deur met een klap achter hen dicht.

Ze keek hem na tot hij aan het einde van de gang de hoek omsloeg.

‘Talinn Ilves?’

De stem achter haar klonk een stuk vriendelijker. Ze draaide zich om en schudde de uitgestoken hand van een blondgekuifde agent in uniform.

‘Mikko Lindholm,’ stelde hij zich voor. ‘De commissaris heeft ons net ingelicht over je komst. Kennelijk was hij vergeten dat eerder te doen, maar we hebben hier nogal een hectische nacht achter de rug.’

Talinn wees op de gesloten deur naast hen. ‘Door dat gespiette lichaam? Ik zag de foto’s.’

Mikko keek verrast van haar naar de deur. ‘Daar eh... kan ik beter niets over zeggen, dat laat ik aan de commissaris over.’ Hij wees de gang in. ‘Zijn kamer is deze kant op, kom maar mee.’

Zwijgend volgde Talinn Mikko naar de achterkant van het bureau. De gang rook muff en tegen de plinten langs de linoleumvloer stapelden stofvlokken zich op. In gedachten flitste het afkeurende gezicht van haar moeder op, maar dat verdween toen Mikko een deur voor haar openhield en ze een lange man achter een bureau zag staan. Ze liep naar binnen en stelde zich voor.

‘Welkom, ga zitten.’ Turunen wees op een stoel en zakte zelf ook neer. Zijn vermoeide rug protesteerde hevig, maar hij negeerde de pijn en concentreerde zich op zijn bezoek: Talinn Ilves, zesendertig jaar, afkomstig uit – en vermoedelijk vernoemd naar – Tallinn, de hoofdstad van buurland Estland, waar ze de academie had doorlopen en achtereenvolgens als agent en rechercheur bij de zedenpolitie had gewerkt. Dan volgde een periode waarin ze volgens het beknopte cv ‘de wereld had verkend’, waarna ze in Parijs haar carrière had voortgezet. En nu zat ze hier, een mooie vrouw met grijsgroene ogen, lang asblond haar en een melancholieke uitstraling.

‘Ik kan meteen aan het werk,’ begon Talinn. Ze zag dat de commissaris dat niet had verwacht en wees met haar duim over haar schouder. ‘Ik zag de foto’s. Met alle respect, maar die zijn niet genomen door een professionele fotograaf?’

Turunen tuitte zijn lippen en liet haar woorden tot zich doordringen. Er kwamen direct vragen in hem op, maar hij vond het interessanter antwoord te geven om te zien waartoe dat zou leiden. ‘Correct. Ze zijn gemaakt door onze forensisch rechercheur, Heikki Koskinen, en fotografie is niet zijn specialisme. We werken met een klein team, budget voor bijvoorbeeld een forensisch fotograaf is er niet, daarom doen we veel zelf. Dat we jou konden aannemen, vooralsnog voor een jaar, is te danken aan de nieuwe minister van Justitie, Soskey. Haar is gelukt wat haar voorgangers niet voor elkaar kregen: veiligheid en handhaving zijn tot speer-

punt benoemd op de politieke agenda, wat simpelweg betekent dat er sinds tijden weer geld in de landelijke politieorganisatie wordt gepompt. Beter laat dan nooit, zullen we maar zeggen.’ Hij spreidde zijn vingers en drukte de vingertoppen tegen elkaar aan.

Vooralsnog voor een jaar, herhaalde Talinn in gedachten. Hopelijk hoefde het zo lang niet te duren en kon ze eerder weg. Ze wilde geen dag langer blijven dan nodig was, maximaal een jaar. Als ze in twaalf maanden geen antwoorden vond op haar vragen, vond ze die nooit. Toen ze merkte dat de commissaris was gestopt met praten en haar afwachtend aankeek, pikte ze de draad op waar ze was afgedwaald. ‘Goede foto’s zijn belangrijk in een onderzoek. De foto’s die ik zag waren niet sterk, er is een groot-hoeklens gebruikt en dat geeft een vertekend beeld. In de close-ups zat te veel schaduw waardoor sommige details minder zichtbaar blijven. Dat is te voorkomen als je weet wat je doet. Het lichaam is waarschijnlijk al geruimd? Anders maak ik graag een extra set.’ Ze wees op haar cv op het bureau. ‘Ik ben niet opgeleid tot forensisch fotograaf, maar ik fotografeer al jaren, ook beroepsmatig. Tijdens ziekte van de forensisch fotograaf bij de Parijse politie heb ik haar werk een aantal maanden overgenomen en dat ging me niet slecht af.’

‘Het lichaam is al weggebracht voor sectie,’ beaamde Turunen, ‘dank voor je aanbod, wellicht komt het later van pas. De komende dagen wil ik dat je Heikki helpt bij het analyseren van de beelden en het verwerken van het forensisch materiaal. Hij zal je bijpraten over de zaak en wegwijs maken op dit bureau, hoewel ik eerlijk moet zeggen dat ik betwijfel of hij vandaag nog lang aanwezig zal zijn. Het was een lange nacht.’

Talinn knikte. ‘Met unieke omstandigheden. Ik heb nog nooit een lichaam gezien dat op deze manier is opgehangen. Weten jullie al wie het is?’

‘Er zat een Russisch paspoort in zijn broekzak, maar er is nog niet met zekerheid te zeggen of dat van het slachtoffer zelf is.’ Hij maakte een handgebaar. ‘Gezichtsherkenning is in dit geval onmogelijk. We laten een gebitsafdruk maken en hopen op die manier zijn identiteit te kunnen vaststellen. Vooralsnog is er geen match met de database vermiste personen.’

Bij die laatste woorden trok Talinn wit weg.

Voordat ze nog een vraag kon stellen, stond de commissaris op. ‘Ik heb helaas een andere afspraak, maar ik zal je eerst naar Heikki brengen, in het lab. Rest mij alleen je veel succes te wensen.’

Talinn was ook opgestaan. ‘Bedankt.’ Ze keek de commissaris recht aan. ‘Er is nog één ding dat ik wil weten voordat ik begin.’

‘Ja?’

‘Uw voorganger, hoofdcommissaris Pekka, waar kan ik die vinden? Ik heb hem acht jaar geleden ontmoet en wil hem iets vragen.’

Turunen fronste. ‘Dat zal niet gaan. Jaakko Pekka is al bijna drie jaar dood.’ Hij zag hoe zijn nieuwste medewerker haar teleurstelling wegslikte. ‘Waarom had je hem nodig?’

Talinn schudde haar hoofd, haar gezicht betrok en een plotse brok in haar keel maakte praten haast onmogelijk. ‘Dat komt later wel,’ sputterde ze, waarna ze de kamer uit liep. In de gang drukte ze haar nagels in haar handpalmen en haalde ze diep adem. Toen de commissaris haar voorging naar het laboratorium had ze haar zenuwen weer onder controle.

Met haar gezicht vlak boven het levenloze lichaam op de onderzoekstafel bestudeerde Katri Henriksson de groteske wond. Het aluminium bord dat onderdeel had uitgemaakt van het kunstwerk de Wortels van de Stad was inmiddels uit het hoofd verwijderd en de huid was schoongemaakt. Op de plek waar tot voor kort ogen, wenkbrauwen en een neusbrug hadden gezeten gaapte nu een horizontaal rechthoekig gat. Aan de onderzijde hingen de restanten van de verminkte neus, maar de mond, het voorhoofd en de slapen aan weerszijden van het gat waren intact gebleven. Aan de rest van het lichaam mankeerde niets, stelde Katri vast, toen ze het witte laken dat over het lichaam was gedrapeerd omhooghield. Na een korte aarzeling liet ze met één hand het laken los om het geslachtsdeel te betasten, dat, om redenen die ze zelf niet kon of wilde verklaren, juist onder deze omstandigheden extra tot haar verbeelding sprak. Haar adem stokte in haar keel toen ze voelde dat de lijkstijfheid volledig was ingetreden. Ze sloot haar ogen en streekte de kille huid met haar vingertoppen. Naderende voetstappen maakten een einde aan het moment en snel liet ze het laken zakken. Ze greep de wandelstok die ze tegen het hoofdeinde van de tafel had gezet en draaide zich om.

‘Zeg maar niets, ik weet precies waar jij bang voor bent, anders had je me niet laten komen op dit onchristelijke uur,’ viel ze met de deur in huis. De knot nephaar boven op haar getoupeerde blonde coupe stond scheef en in haar kokerrok zat een uitge-